

TED EDEBİYAT

TED'Lİ FARKLI OKUR YAZAR

“Benim naçiz vücudum
bir gün elbet
toprak olacaktır.
Fakat,
Türkiye Cumhuriyeti
ilelebet
payidar kalacaktır.”

Ekim 2019

YENİ
TEdebiyat
aylık çıkan okul dergisi

Sayı: 1

TED İzmir Koleji adına lise öğrencileri tarafından çıkarılmıştır.

Editör	Gülben KOCABIÇAK
Deneme/Haber Yazısı	Rana İrem SALTİK
Röportaj	Hicri Emir ARINER
Öğrencimizi Tanıyalım	Tarhan ÖĞÜTCÜ
Deneme/Mektup	Doruk ÜSTÜNDAĞ
Deneme/Mektup	Selen ÇETİN
Deneme/Mektup	Elif Simin İZGÖREN
Öykü	Orhan ÇOLAK
Şiir	A.S.
Araştırma	Başar BAL
Araştırma	Deniz DAĞDELEN
Deneme	Rıza Toprak KAHYA
Araştırma	Verda ÖZEL
Şiir	Doruk ÜSTÜNDAĞ
Deneme/Öykü	Kardelen ÖZKAN
Katkı Sağlayanlar	Deniz Sofia ULUTAŞ
	Alara Melanie CAREY
	Rıza Toprak KAHYA
	Kardelen KIRKESER
	Demir TİMUÇİN
	Su HACALOĞLU
	Zeynep SOMER
	Yaşar KARAKAŞ
	Ulaş YÜKSEL
	Deniz İzzet DİPBURUN
	Ada ÇİMEN
	Deniz ŞENİM
	Duru ÜNSAL
	Candan MADİOĞLU
	Ahmet AKGÖZ
	Burak KESKİN

 ADRES

M. Fevzi Çakmak, 4088. Sk. No:2, 35430 Urla/İzmir
444 6 833 <https://www.tedizmir.k12.tr/>

 İLETİŞİM

tedefiyat@tedizmir.k12.tr

İÇİNDEKİLER

OKUL MECLİS BAŞKANI

Okul Meclis Başkanı Hicri Emir Arıner'i daha yakından tanımak için kendisiyle bir röportaj gerçekleştirdik.

ÖĞRENCİMİZİ TANIYALIM

İlk sayımızın konuğu 11. sınıf öğrencimiz Tarhan Öğütçü. Atatürk'ün "Ben sporcunun zeki, çevik; aynı zamanda ahlaklısını severim." sözünü ilke edinmiş genç sporcumuzu tanıyoruz.

29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI KUTLU OLSUN!

CUMHURİYET BENİM İÇİN...

1
2

Okulumuzun öğrencileri kendilerine göre cumhuriyeti tanımladılar. Özgürlük, demokrasi, Atatürk, sanat, çağdaşlık, medeniyet... Bir kavram içerisinde kaç anlam barındırabilir?

5
6
7

AYIN KONUSU +

Yüz yaşına kadar yaşadınız ve torununuz size neler yaşadığını soruyor. Ona ne anlattınız?

9
10

ÖYKÜ:

İÇSEL DİŞAVURUM

11

ŞİİR:

0

12

BELİRLİ GÜN VE HAFTALAR

ATATÜRK HAFTASI

13
14
15
16

ÖZEL DOSYA: BÜYÜK ATATÜRK'TEN KÜÇÜK ÖYKÜLER

17

14 KASIM- DÜNYA DİYABET GÜNÜ

18

DÜNYA FELSEFE GÜNÜ

19

ULUSLARARASI

20

ERKEKLER GÜNÜ

21

KADINA KARŞI ŞİDDETE KARŞI MÜCADELE VE ULUSLARARASI DAYANIŞMA GÜNÜ

22

ŞİİR: İSTANBUL'DA UYANIYORUM

23

DENEME/ÖYKÜ:

24

ÜÇÜZMÜŞÜZ!

25

ÇÖZ-KAZAN! SUDOKU

1926 İzmir suikast girişiminden sonra milletin binlerce telgrafla bu iğrenç girişimi lanetlemesi ve üzüntülerini bildirmesi nedeniyle Anadolu Ajansı'na verilen demeçten:

Efendiler! Size şunu söyleyeyim ki, devrimci Türkiye Cumhuriyeti'ni benim kişiliğimde var zannedenler çok aldanıyorlar. Türkiye Cumhuriyeti, her anlamı ile, büyük Türk milletinin öz ve aziz malıdır. Değerli evlâtlarının elinde daima yükselecek, sonsuza dek yaşayacaktır.

(Hasan Rıza Soyak, Fotoğraflarla Atatürk ve Atatürk'ün Hususiyetleri, 1965)

CUMHURİYET BENİM İÇİN...

Deniz Sofia ULUTAŞ: ...özgür bir şekilde istediğim kıyafeti giyebilmek.

Alara Melanie CAREY: ... ülkenin bağımsız olması.

Rıza Toprak Kahya: ... yanlış bir sistem.

Kardelen KIRKESER: ... milletin kurtuluşu.

Demir TİMURÇİN: ... özgürlük.

Su HACALOĞLU: ... herkesin ortak fikriyle birlikte yaşama biçimi.

Zeynep SOMER: ... istediğim kişiyi seçebilme özgürlüğü.

Yaşar KARAKAŞ: ...daha iyi bir yaşam.

Ulaş YÜKSEL: ... özgür düşünme, istediğimiz kişiyi seçme hakkı.

Deniz İzzet DİPBERKUN: ... bir ülkenin karanlıktan aydınlığa yol almasını sağlayan yönetsel sistem.

Ada ÇİMEN: ... yaşamaya değer bir hayat.

Deniz ŞENİM: ... insanların haklarına kavuşması.

Duru ÜNSAL: ...halk arasında ayrımcılığın kalkması ve özgürleşmek.

Candan MADİOĞLU: ...bağımsızca kendi kendimizi yönetebilmemiz.

Ahmet AKGÖZ: ... insanların eşitçe yaşaması.

Burak KESKİN: ...daha özgür, bağımsız bir yaşam.

Cumhuriyet fikir serbestliği taraftarıdır. Samimi ve meşru olmak şartıyla her fikre saygı duyarız.

K. Atatürk

RANA İREM SALTİK -9/C

Cumhuriyetimizin 100. yılına doğru içimizdeki coşku her geçen gün katlanarak artıyor. Bu coşkuyu yaşatmak için ülkemizde çeşitli etkinlikler düzenlenmekte ve tüm halkımız bu etkinliklerde cumhuriyet coşkusunu yaşamaktadır. İşte bu etkinliklerden biri, TED İzmir Koleji önderliğinde yapılıyor. Ne mutlu bize ki, bizler de bu etkinliğin birer parçasıyız. İzmirliilerin katılımına açık olarak düzenlenmesi ayrı bir önem taşıyor, çünkü bizler TED İzmir Koleji olarak bir ekip ruhuyla hareket edebiliyoruz. Bu ruha herkesin eşlik edebilmesi oldukça anlamlı ve önemlidir. Her yıl geleneksel olarak düzenlenen TED Cumhuriyet Koşusu'nun daha nice yıllar devam ettirilmesi gereklidir. Bu yüzden öncelikle bu etkinliğin düzenlenmesine vesile olan öğretmenlerimize çok teşekkür ediyorum. Bugünlerde haberlerde sıkça duyduğumuz gelişmelerle birlikte

ortaya çıkan birlik, beraberlik, direniş ruhu 96 yıl önce cumhuriyeti ilân eden atalarımızdan bize yadigârdır. Geçmişin ruhunu geleceğe taşıyan bizlerin, başta Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları olmak üzere, tüm gâzi ve şehitlere borcu var. Milletimiz yüz sene önce olduğu gibi aynı azim ve kararlılıkla duruş sergilemekte ve geleceğe dair umutlarımızı artırmaktadır. Bizler bu duygularla hareket edip ülkemize sahip çıkmalıyız. Bu yüzden, ulusal bayram kutlamaları çerçevesinde düzenlenen törenler geçmişî yâd ederek geleceğe, geçmişten aldığımız güçle devam etmemiz için fırsattır. Bu organizasyon için uzun zaman hazırlık yapan çok değerli hocalarımız, idarecilerimiz Urla'nın tanıtılmasına da katkı sağlamaktadırlar. Bin kişiyi bir araya getiren Cumhuriyet Koşusu'na, önümüzdeki yıllarda katılan sporcuların artarak devam etmesini diliyorum.

OKUL MECLİS BAŞKANI

HİCRİ EMİR ARİNER

Türkiye Cumhuriyeti; insan haklarına saygılı, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir. Bizler de cumhuriyetimizin bize armağanlarından biri olan demokrasi kültürünün aydınlığında yetişen bireyler olarak seçimlerimizi yapıyoruz. Vatandaşlık hakkımız olan oy kullanma konusunda farkındalık kazandırmak ve okulumuzda demokrasiyi en iyi şekilde işletmek amacıyla TED İzmir Koleji öğrencileri okul öğrenci meclisini seçimle belirlediler. 10 Ekim 2019 Perşembe günü yapılan seçimde 11-D sınıfından Hicri Emir Arıner, 2019-2020 eğitim-öğretim yılı "Okul Öğrenci Meclisi" başkanı seçildi. TEDebiyat olarak, kendisini daha yakından tanımak için röportaj gerçekleştirdik.

"Ben makam aracımıyla gitmiyorum derslere. Beni koridorda gören herkes bana taleplerini iletebilir."

Öncelikle görevin hayırlı olsun Hicri. Öğrencilerimiz seni ve okul meclisi çalışmalarını merak ediyorlar. Bize kendinden bahseder misin?

Benim başkan olabileceğime inanan herkese teşekkür ederim. Yapmak istediklerimi ve yapacaklarımı herkesin tamı tamına öğrenmesini isterim. Bunun içinde her hafta cuma günü benimle röportaj yapması için Burak Çaygara ve Başar İlhan'la buluşmayı teklif ediyorum. Ayrıca merak edenler de, her hafta perşembe günü yapılacak toplantılara seyirci olarak katılıp olanları dinleyebilirler.

Başkan seçilmek nasıl bir duygu, başkan seçildiğin zaman nasıl tepkiler aldın?

Seçimin açıklanacağı törende aşırı gergin ve stresliydim, hâlâ daha öyleyim. Başkan seçildikten sonra tabii ki beğenmeyenler ve yediremeyenler oldu, çok takılmadım.

Tüm adayların başkanlık yolunda gösterdikleri çabalara şahit olduk. Büyük bir farkla birinci oldun. Vaatlerin nelerdi? Okulumuz için yaptığın planlarından bize bahseder misin?

Seçimlerde sahneye çıkıp konuşan herkesi tekrardan tebrik eder; konuştuklarının sahnede unutulmamasını, onlara hatırlatır, yapılabilecek ve düzgün fikirleri tekrardan mecliste dile getirmeleri için onları desteklerim. Ben ortada büyük bir fark görmüyorum, sadece yirmi beş oy civarı fark var. Vaatlerimden biri; okula bütçe sağlayıp o parayla da herkesin istediği ve seveceği partiler düzenlemektir. Bunun için, gelecek yıl yapılacak ulusal forum için ayrılan bütçeden belli bir paranın artakalmasını sağlayacağımı planlıyorum. Tabii ki kazandıktan sonra verdiğim vaatleri unutmadım, unutmayacağım. Arkadaşlarımla, her şeyin öncelikli bir sırası olduğunu unutmamaları gerekiyor. Seçildiğim günden bugüne neler yaptığıma gelirsek... İlk yaptığım değişiklik, okuldaki meclislerin bütünlüğünü sağlamak oldu. Lise meclisine ortaokulun ve ilkokulun istekleri ve

talepleri de gelecek ve böylece tüm okul ortak paydada buluşabilecek. Bu bütünlüğün çok önemli olduğunu düşünüyorum. Daha yapılacak olanları düşüneneğimiz, plânlayacağımız uzun bir dönem var. Bu sürede bana yardımcı olacak olan arkadaşlarım ve öğretmenlerimle her haftayı planlı bir şekilde işleyeceğim.

Almış olduğun sorumluluk nasıl bir duygu?

İlk başta, yorucu ve stresli bir iş idi. Lakin ben abartıyormuşum. Aslında abartmakta da haklıyım. Çünkü yapılacak çok iş, atılacak çok adım var. Hepsinin bu eğitim öğretim dönemi içinde olması beni yoracak ama ben üstesinden geleceğimi biliyor, görevimi layıkıyla yapacağıma inanıyorum.

Öğrencilerimiz sorunlarını sana nasıl iletiyorlar? Bizim şu sorunumuz var mı diyorlar? Seninle nasıl iletişime geçebilecekler?

Ben makam aracımıyla gitmiyorum derslere. Beni koridorda gören herkes bana taleplerini iletebilir. Onun dışında geçtiğimiz hafta anahtarını eski okul başkanı Ekin Yalçın'dan aldığım dilek ve öneri kutusundan bana isteklerinizi yazılı bir şekilde ulaştırabilirsiniz. Gördüğüm anda okuyup yanıtlayacağım. Ayrıca içine bozuk paraların atılmamasını rica ederim.

Bir yılın sonunda sence okulumuz tasarladığın şeklini alabilecek mi? Buna inanıyor musun?

Benim kendime ve meclise inancım tamdır. Birlikte harikulade bir sene geçireceğimize inanıyorum. Sonunda da, herkesin mutlu olacağının garantisini veririm.

Röportajımızın sonuna geldik. Vakit ayırdığın için sana çok teşekkür ediyor, başarılarının devamını diliyoruz. Son olarak neler söylemek istersin?

Gazetenizde bana yer verdiğiniz için ben teşekkür ederim. Bu başarı hepimizin başarısıdır. Okuldaki her şeyi güzel yapacak olan gene bizleriz.

⊕ AYIN KONUSU:

YÜZ YAŞINA KADAR
YAŞADINIZ VE
TORUNUNUZ SİZE
NELER
YAŞADIĞINIZI
SORUYOR.
ONA NE
ANLATIRDINIZ?

1919'DA DOĞMUŞ BİRİYLE TANIŞSAYDINIZ ONA İLK NE SORMAK İSTERDİNİZ? ATATÜRK, CUMHURİYET, SAVAŞ, EĞİTİM, SAĞLIK, SİYASET... SORULACAK O KADAR ÇOK ŞEY VAR Kİ... BİR ASIR DİLE KOLAY... BİR ZAMAN SONRA İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ ZAMAN DA UZAK GEÇMİŞ OLACAK. BİZDEN SONRAKİLER BİZİ MERAK EDECEKLER. BİR DÜŞÜNÜN, BU KADAR UZUN BİR ÖMRE NELER SİĞDİRMIŞ OLABİLİRSİNİZ? İHTİYACINIZ OLAN TEK ŞEY HAYAL GÜCÜNÜZ... BU SAYIMIZDA, YÜZ YAŞINDAKİ YARATICI YAZARLARIMIZ SİZE 2105 YILINDAN SESLENİYOR.

MERHABA OĞLUM,

Bu dünyayı öğrenmen için önünde yıllar var. Sana kuru nasihatler bırakmayacağım yanlışların için. Sana hataları, iyilikleri yaşamın için uzun bir yol bırakacağım. Metanetli olman gereken bu uzun gül gibi güzel ama bir o kadar da dikenli yolu kendi gözümünden anlatacağım. Çok hata yaptım, sen de yapacaksın. Fakat benim hikâyemden çıkarabilirsen bu hataları belki de bazılarını yapmadan devam edebilirsin. Her insan zorluklarla karşılaşır. Önemli olan bu zorluklara karşı dimdik durmak. Ve sana son olarak kendi yolumu anlatmadan önce birkaç dize bırakacağım yaşamak ile alakalı.

*Yaşam güllün dikenini gibi acı
Engel çok, yolun uzun
Sen bu yolu yürüyeceksin
Yorulmadan binlerce adım
Fakat anlayacaksın bu olayların
sonunda ki
Ben yaşadım,
Yaşadım diyeceksin.*

Sana çocukluğumu anlatarak başlayayım. Ben senin de doğduğun şehir olan İzmir'de dünyaya geldim. Çocukluğum oyun oynayarak ve haylazlık yaparak geçti. Biraz betimleyeyim: Küçük bir bahçesi olan bir apartmanda büyüdüm. En sevdiğim mevsim ilkbahardı. Hâlâ komşumuzun diktiği güllerin arasında koşarken bağırışlarımı, güllerin kokularını ve beni eve çağıran melek annemin sesini asla unutmam. Dedğim gibi çok haylaz bir çocuktum. Fakat saygısız değildim asla. En çok karıştırılan iki şeydir evladım. Buna çok dikkat et. Haylaz ol, oyun başından ayrılma, istediğini yap; fakat, karşındaki sana saygısızlık yapsa bile sen yapma. Çünkü saygı, bu hayatta sahip olabileceğin en büyük erdemdir.

Ne yaşadığını ve yaşayacağını tahmin edemeden davrandığın bir döneme gireceksin. Seveceksin. Onlarca, yüzlerce arkadaş edineceksin. Gerçekten sevgiyi bulmak için bekle, bu sırada dost edin. En önemlisi ileride yaşamak istiyorsan ders çalış. Ben artık yüz yaşındayım, ama hiçbir şey öğrenmemiş gibiyim. Her zaman okuyarak, öğrenerek kendimi geliştirdim. Bilgi asla doyurulmayacak bir açlık gibidir. İstersen milyon tane kitap oku, doyuramazsın. Asla ben bildim, öğrendim ve en iyisiyim deme. Her zaman daha iyisi vardır. Artık yavaş yavaş gençlik bitiyor, hayat derdi yavaş yavaş etrafını saracak. O kadar çalışmanın yanında her zaman altın bileziğin olsun. Müzik, sanat, spor... Herhangi bir şey olabilir. Mutlu olduğun ve hayatını devam ettirebileceğin bir iş bulma konusunda sana yardımcı olacaktır. Sonunda bütün çalışmaların sonucunu alacaksın.

Hayatın boyunca aldığın ve elinde tuttuğun bütün erdemler, olgunluğunla birleşip seni geliştirecek. Nihayet önünde sonunda aşkı bulacaksın. Belki bir kadın, belki bir erkek... Sevecek, özen göstereceksin; ondan öğrenecek, ona öğreteceksin. Karşına bütün hayatın boyunca engeller çıkacak. Sen bu engellerin karşısında durdukça güçleneceksin. Ve anlayacaksın bu anlattığımın mahiyetini. Çocuğun olacak ya da evlat edineceksin. Belki de hiç çocuk işine girmeyeceksin. Eğer çocuk işine girersen zorlanacaksın; fakat, onun o güzel kokusunu içine çektiğinde mutlu olacaksın. O büyüyecek, onun çocukları olacak; sen onun çocuklarına hayatını anlatacaksın. Hayatında her şeyi bir dengeye oturttuğun anda anlayacaksın ki artık yaşlanmışsın. Bilgili olmanın ve bütün erdemlerin en uç noktasına yetiştiysen ne âlâ, senden mutlusu yoktur! Öğrenmeye devam edeceksin. Zorluklar karşına çıkacak. Ta ki ölüm denen kara trene binene kadar... Anlayacaksın o zaman anlattıklarımı. Peki ben nasıl mı geldim buralara? Bu dediklerimi yaşayarak...

Ve artık gerçekten yaşadığımı biliyorum. Uzaktan bir trenin düdüğü sesini duyarak bunları sana bırakıyorum.

Görüşürüz oğlum.

Sevgili çocuklar,

Bugün sizlere hayatımın kısa bir özetini anlatacağım; fakat, bunu kimseye söylememelisiniz yoksa beni öldürürler.

Ben de sizler gibi bir öğrenciydim. Derslerime çalışır, sınavlarıma girerdim. Ama bir türlü büyüyünce ne olacağıma karar veremezdim. Bir gün anneannemden yardım istedim. Uzun bir beyin fırtınasının ardından "gen mühendisi" olmaya karar verdim. Çalıştım, çabaladım; güzel bir okuldan mezun oldum ve iş hayatıma başladım.

İş hayatımdaki en garip gündü. O zamanlarki cumhurbaşkanımız yeni ölmüştü ve otopsisinde çıkan bir anormallik nedeniyle cesedi bana gönderilmişti. İşimi yapıp vücudunu açtım ve inceledim. Bir de ne göreyim! Adamın organları mordu. Hemen bir örnek alıp ölüm döşeğindeki domuzumda denedim. O an bir şey olmadı. Aylar geçti ama domuzum ölmedi. Hastalığı devam ettiyse de ölmedi. Ben de durumdan şüphelenip örneği başka hastalıklı hayvanlarımda denedim. Onlar da uzun süre ölmedi. O an fark ettim. Hayatı uzatmanın yolunu bulmuştum. Evet çocuklar hemen üstümde denedim ve sonuç gözlerinizin önünde.

Çocuklarım bu bir sırdır ve böyle de kalmalı. Bunu sizinle paylaştım çünkü çok uzun bir süre daha yaşayacağım ve bunun nedenini bilmeye hakkınız var. Sizden tek istediğim bunu kimseye anlatmamanız. Ayrıca evet, köpeğim Tarçın'da da bunu denedim. O da bu yüzden 94 yaşında.

Canlarım,

Bundan tam 86 yıl önce, sizin şu anda olduğunuz gibi, 14 yaşındaydım. O zamanlar ismini hiç duymadığınız bir sürü şey vardı, bazı şeyler o zaman çok modaydı. O zamanlar insan nüfusu şu an olduğunun yarısı kadardı; doğal kaynaklar bolcaydı ve insanlar bu kaynakların hiç tükenmeyeceğini sanıp gereksiz yere harcadı. O zamanlar ulaşım vardı, evet şimdi bana ulaşım nedir diye soracaksınız. Ulaşım, bir yerden bir yere gitmek için kullanılan araçlara denir. Şu an o araçlar olmadığı için trafik de yok. Biz Ankara'dan İzmir'e gitmek için arabada 8 saat yolculuk yapardık. Uçak ile 50 dakika sürüyordu şimdi ise sizin gitmeniz en fazla üç saniyenizi alıyor. Bir de, yılın sekiz ayını kapsayan sabah 8.50'den akşamüstü 16.20'ye kadar süren okul diye bir şey vardı. Herkes okuldan nefret ederdi. Eve gelmem 17.30 oluyordu ve bir sürü ödev verdikleri için çok geç yatmak zorunda kalıyordum. Haa, bir de o zamanlar üniversite sınavı diye bir şey vardı ve bizi bu sınava dört yıl öncesinden hazırlamaya başlıyorlardı, neyse anladığınız gibi okul dönemlerim çok eğlenceli geçmedi.

Elif Simin İZGÖREN- 9/C

Selen ÇETİN 9/A

Öğrencimizi Tanıyalım

11. sınıf öğrencimiz Tarhan Öğütçü uzun yıllardan beri yelken sporu yapıyor. Pek çok yarışmaya katılmış ve derece elde etmiş olan öğrencimizi tanıyalım.

Yelken oldukça zor bir branş. Bu sporla seni kim tanıştırdı? Kaç yıldır bu sporu yapıyorsun?

Yaklaşık 11 yıldır, babam beni 1. sınıftayken Ilıca'da bu sporla tanıştırdı.

Derece aldığın son müsabaka hakkında bilgi verir misin?

Derece aldığım son yarış, 27-29 Eylül 2019 tarihlerinde İzmir'de düzenlenen İzmir Arkas Körfez Yarışı'ydı. Körfez Kupası'nda madalya kazanmak tabii ki heyecan verici ama eskisi gibi hissettirmiyor.

Bu sporun zor ve kolay yönleri nelerdir ve bu zorlukları nasıl aştın?

Kolay yanı ne yazık ki yok, zorlukları saymaya başlarsam da bitmez... Size birkaç tanesini söyleyeyim: Bir doğa sporu olduğu için insanların dışarı bile çıkmayacağı havalarda siz denize çıkıyorsunuz, hava ne kadar soğuk olursa olsun siz o suya giriyorsunuz... Fiziksel zorluklar bir yana bu spor sizi bir noktada hayattan koparıyor. Hatta hayatınız haline geliyor...

Bu da adapte olması çok zor bir şey. Son olarak ekipmanlar çok pahalı; bu yüzden, ailenize çok yük biniyor eğer kulübünüz ya da başka bir sponsor sizi desteklemiyorsa... **Yarışlarda kendini nasıl motive edersin?**

Benden önce kulübümü ve şehirimi temsil eden abilerim ve ablalarım, hatta arkadaşlarım bana birer ilham ve motivasyon kaynağı oluyor; onlara yetişmek, onları geçmek beni daha iyi olmaya itiyor.

Bu spora devam edecek misin, ileride neler yapmayı plânlıyorsun?

Bu spor için yeterince fedakârlık yaptığımı düşünüyorum. Başka bir deyişle, bu sporun benden hayatımı yeterince çaldığını düşünüyorum. Önümde hâlâ bir sezon var. Bu sezonu elimden geldiğince iyi bir şekilde geçireceğim. Ardından yollarımı ayırmayı düşünüyorum. İleride ne yapacağım sorusuna gelirsek, bu boşluğu sanatsal faaliyetlerle dolduracağım. Annem gibi bir sanatçı olmak istiyorum, bunun için uğraşacağım.

İÇSEL DIŞAVURUM

Orhan ÇOLAK
11/B

Dikiş dikiyorum. Kirpiklerimin arasından yavaşça suzulen ancak her dokunuşunda kendimi meyus hissettiren qun ışığı, qoz bebeğimin üzerine sisli perdeler çekiyor ansızın. Gri, yoğun ve bir o kadar da uzun bir sis bulutu içerisinde kaybolduğumu hissediyorum; bedenim qolgelere karşıyor, ruhum hiğliğe. Bedenimin içine hapsolmuş bu hissiyata ince ince dokuyorum, bir tutam acıdan, bir tutam huzursuzluktan.

Nakiş kolay iş değildir, hele hislere işlemek daha da yorucudur. Parmaklarımın arasında görünmez bir iğne var, soğuk metalin derime nüfuz ettiğini anlamak zor değil. Bu görünmez iğneyi anılarıma batırıyorum, duygularıma, tüm düşüncelerime. Üzerinde açtığım her bir delik anılarımı paramparça ediyor, duygularımın renklerini tek seferde çekip alıyor, düşüncelerimi sicim ağlarına hapsediyor. Yine de batırıyorum o iğneyi, daha da ne olabilir ki dercesine, dikişimi biraz daha sıkılaştırıyorum.

Hemen üzerinde oturduğum tahta, eskimiş divan, kafamın üzerinde geçmişimin izbe parçalarını taşıyan nostaljik çerçeveler. Sol yanımda açık olan pencerenin de etkisiyle uçuşan tül perdelerim var. Yere sürüyor sarı, güveli dantelleri. Rüzgarla beraber zeminde birikmiş olan tozları ve külleri alıp götürüyor. Bana hiç göremediğim annemi hatırlatıyorlar, gözümden bir damla yaş akarak kayıplara karışıyor. Tüm bir yaşamın onu özleyerek geçmemiş miydi zaten? Ettiğim sayısız dua onu rüyalarımda görebilmek için değil miydi? Odamın en köşesinde duran eski şöminem, onun kırmızı tuğlaları, önünde biriktirdiği siyaha çalan közleri, yakmaya kıyamadığım fotoğraflarım ve annemin duvağı duruyor. İstemsizce iç çekiyorum, boğazımdan aşağı kayan şey hava değil sanki; katı bir cisim. Yutkunamıyorum, odamdaki en ufak bir ayrıntı bile bana eski, sade günleri hatırlatıyor. Yaşadığımı hissettiğim zamanları, sahte cennetime kapanmadığım, özgür olduğum anları anıyorum kapalı ağızımda.

Bir keresinde babam elimden tutmuş ve omuzlarına kaldırmıştı beni. Sürekli üzerime düşerdi, anneme olan zaafımı bilir, onu unutmam için her türlü yolu denerdi. İşte bu seferde de beni uçuracağına dair söz vermişti, kuş olacaksın demişti bana. Ama bilmiyordu bana söylediği o minik, beyaz yalan bütün yaşamımı cam kırıklarına ayıracaktı. Etime her daim batan, kanatan ve çıkaramadığım küçük cam kırıkları. Üzerimde taşıyacağıma yemin etmişcesine bırakamadım onları, bana her zaman gerçeği hatırlatsın diye. Böylece güçlü biri olacaktım ben, ayakta durabilecektim. Yanılmışım.

Babamın geniş omuzlarında hatırladığım en eşsiz şey, rüzgârın ne kadar nazik ve tutkulu olduğuydu benim için. Saçlarımın arasına karışmıştı rüzgâr, göz kapaklarıma, dudaklarıma, içimdeki o yaramaz kıza. Dokunduğu noktalarda garip bir his bırakıyordu, sanki vücudumdaki her bir zerre havalanıyor, birer kuş olup gökyüzündeki evine gidiyordu. Bulutların arasına, her daim aydınlık olduğumu sandığım ülkeye. Kollarımı kaldırmıştım havaya doğru, uçarım diye umut etmişim aslında, az biraz da çılglık atmıştım. Hadi, dedim kuşlara bakarak. Beni de alın yanınıza, ben de uçayım sizinle, lütfen! Almadılar.

O günden sonra ufak bir umutsuzluk alevi düşmüştü içime, tam göğüs kafesimin duvarlarına. Bu alevin o zamanlar küçük kaldığını, yılların eski tadıyla güçleneceğini hiç düşünememiştim. Bir kere daha bağırdım kuşlara, ardından bir kere daha. Onlar sadece beyaz kanatlarını sertçe çırparak gökyüzüne yükseliyordu, bir kere bile bana bakmadan. Evlerine gidiyorlardı, cennetlerine. Küçük bir kızdım o zamanlar, fazlasıyla saftım, bir o kadar da münzevi. Zihnimin çıkmazlarında verdiğim savaşımlardan sonra tek istediğim onların bana bir hediye bırakmasıydı artık, o küçük ağızlarıyla getirdikleri bir dal olurdu mesela, ya da beni terk etmeden hemen önce düşürdükleri tüy parçalarından biri. Ellerimi önümde kavuşturup yukarı bakardım. Gökyüzünden daima bir işaret bekledim, ona dair. Kuşlara son kez yalvardım, bu sefer dizlerimin üzerinde, başım aşağıya eğik. Beni de alacaksınız değil mi, diye sordum onlara.

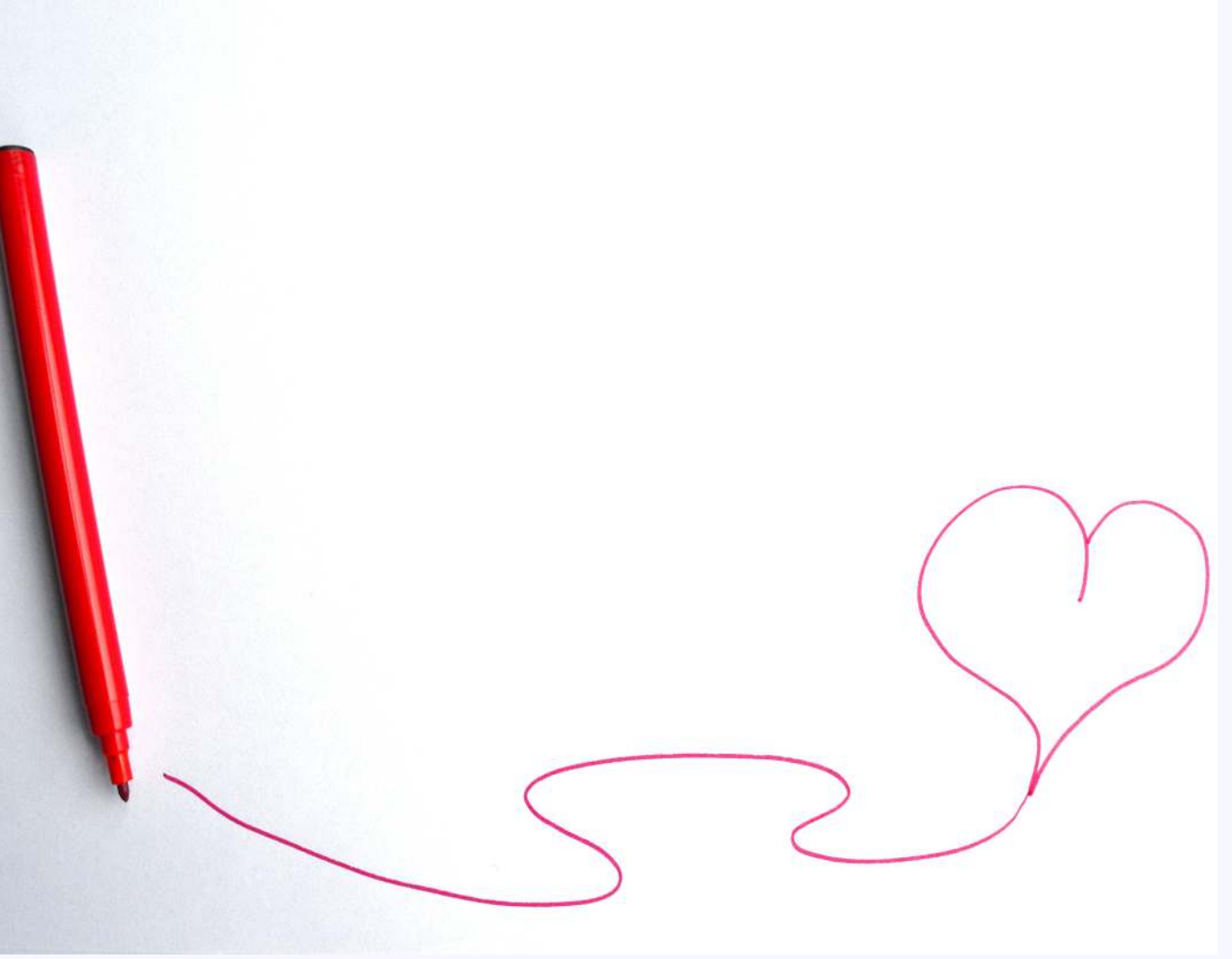
Almadılar.

O gün tüm hevesimi o bayırda bıraktım, o şehirde, o görünmez ülkede. İnsanlar gülüp geçiyordu bana, yüzümü asıyor, onlara bakamıyordum. Babam benimle ilgilenmez olmuştu, kuşlarım geriye hiç gelmiyordu artık. Gökyüzüne gidemeyeceğimi anladım, bir kuş olamayacağımı, asla özgürlüğün nahoş tadını alamayacağımı. Ben de vazgeçtim ikilemlerimden, sevincimden, tüm ruhumu kapatan canlı renklerimden. Bir sel gibi akıttım onları, daima aşağıya, daima karanlığa doğru. Koyu lacivert dalgaların arasında yolculuğa çıkan bir kâğıt gemiden farkım yoktu artık, daha başlamadan yenileceğimi öğrenmiştim.

İşte böylece dikişe verdim kendimi, acıyı dikmeyi öğrendim. Bu eski divanın üstünde, gözlerimde koyu bir sisle. Hüznü, ıstırapı ve korkuyu işlemeyi bir rutin haline getirdim, parmaklarımın ucundaki yaralar kanamayla bırakalı çok oldu. Hatırlamanın ne kadar korkunç bir travma olduğunu fark ettim, aklımın bir köşesinde her zaman bekleyen, hani o hiç tanışmadığım kadın, bana hep el sallıyordu. Rengini bile bilmediğim saçlarının hemen üstünden sırtına kadar uzanan bembeyaz bir duvak ve buruk gülümsemesiyle. Omzunun iki yanında duran kuşlarıyla birlikte. Annem daima bana uzaktan bakacağına söz vermişti bir kere. Ben de iğnelerimi saplamaya devam ettim.

Daima derime, daima kendime.

O

A.S.

Onun bana bakışını sevdim,
Gözlerimin gözlerinde hapsolmasını sevdim.
Onu görünce kalbimin dikişleri kopar ama,
Onun için akar içimdeki yaralı kan.

Kalbimin ıssız sokaklarından geçer onun gölgesi,
Bir bıçak gibi saplanır bana onun beni sevmediği.
Odur hep beni kendime düşman eden,
Odur hep beni kalbimin karanlığında bırakıp giden.

Kasım ayı belirli gün ve haftalar

I-7 KASIM- TÜRK HARF DEVRİMİ HAFTASI

2-8 KASIM- LÖSEMİLİ ÇOCUKLAR HAFTASI

3-9 KASIM ORGAN BAĞIŞI VE NAKLİ HAFTASI

8 KASIM- DÜNYA ŞEHİRCİLİK GÜNÜ

9 KASIM- DÜNYA ÖZGÜRLÜK GÜNÜ

10 KASIM- ATATÜRK'ÜN ÖLÜM GÜNÜ

10-16 KASIM ATATÜRK HAFTASI

II-17 KASIM- DÜNYA ÇOCUK KİTAPLARI HAFTASI

14 KASIM- DÜNYA DİYABET GÜNÜ

16 KASIM- DÜNYA HOŞGÖRÜ GÜNÜ

16 KASIM- UNESCO'NUN KURULUŞ GÜNÜ

17-23 KASIM- AĞIZ VE DİŞ SAĞLIĞI HAFTASI

19 KASIM- DÜNYA ERKEKLER GÜNÜ

19 KASIM- DÜNYA TUVALET GÜNÜ

20 KASIM- DÜNYA ÇOCUK HAKLARI GÜNÜ

21 KASIM- DÜNYA FELSEFE GÜNÜ

21 KASIM- DÜNYA TELEVİZYON GÜNÜ

24 KASIM- ÖĞRETMENLER GÜNÜ (TÜRKİYE)

25 KASIM- ULUSLARARASI KADINA KARŞI ŞİDDETİN ÖNLENMESİ GÜNÜ

ATATÜRK HAFTASI

13.05.1919

*Özel Dosya: Süleyman BULUT'un kitabından

ÖZEL DOSYA

BÜYÜK ATATÜRK'TEN

KÜÇÜK ÖYKÜLER*

BENİM BULUNAMAYACAĞIM YERDE

Mustafa Kemal, Latife Hanım'la 29 Ocak 1923'te İzmir'de evlendi. Çok geçmeden de birlikte yurt içi geziye çıktılar. Uğranılan her şehirde ve her yerde Atatürk, Latife Hanım'la birlikte görünmeye özellikle önem veriyordu. 2 Mart 1923'te Ankara'dan kalkan trenin ilk durağı Adana oldu. Eşi Latife Hanım, peçesiz olarak ilk kez halkın karşısına çıkıyordu. Adana'da büyük bir coşkuyla karşılandılar. İlk selamlaşmadan sonra Adana ileri gelenlerinin eşlerinden bir grup kadın, Latife Hanım'ı ayrı olarak bir odaya alma isteğinde bulundular. Atatürk, hemen itiraz ederek, "Benim bulunamayacağım yerde karım da bulunamaz" dedi.

BENİM İNSAN TARAFIMI ÖVÜYORLAR!

Yıl 1937...

4 Kasım!

Amerikalı ünlü yazar Mark Twain'in adını taşıyan Mark Twain Derneği Ödülü, o yıl Atatürk'e verildi. Dernek, gönderdiği mektupta, ödülün neden verildiğini şöyle açıklıyordu:

"Türk ulusuna neşe içinde yaşama yolunu açtığı ve rehberlik ettiği için Mark Twain Ödülü kendisine verilmiştir."

Mektubu dikkatle okuyan Atatürk'ün yüzüne bir gülümseme yayıldı. Neşeli bir sesle, yanındakilere:

"Bu haberi ajansa verin, duyurulsun," dedi.

Çevresinde bulunanlar şaşırdı: "Haberi ajansa verin," demesi, Atatürk'ün ödülü kabul ettiği anlamına geliyordu. Oysa kendisine daha

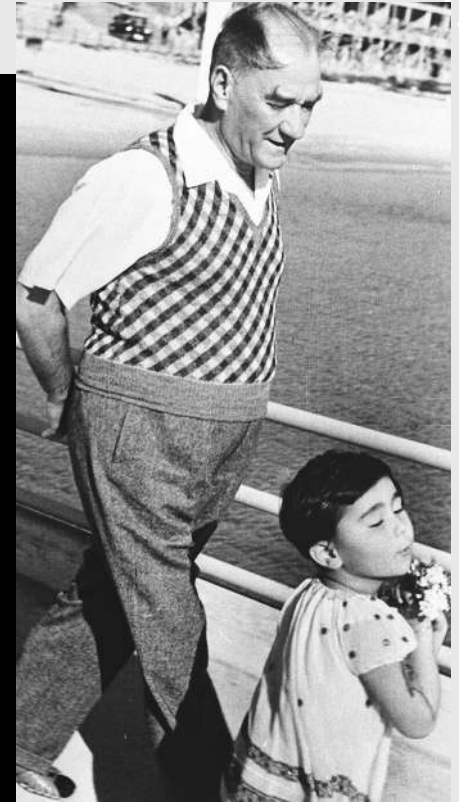
önce İngiltere'nin en yüksek ödülllerinden Dizbağı Nişanı önerilmiş, Atatürk çeşitli sebepler ileri sürerek bunu kabul etmemişti.

Oradakilerden birisi, bu durumu anımsatınca, Atatürk, ödülü niçin kabul ettiğini şöyle açıkladı:

"Hayatımda işittiğim en büyük iltifat bu... Benim insan tarafımı övüyorlar çünkü!"

Münir Hayri Egeli, Atatürk'ten bilinmeyen Hatıralar, Ahmet Halit Yaşaroğlu Yayınevi, İstanbul, 1959, s.59.

İsmail Habib Sevük, Atatürk İçin,
Cumhuriyet Matbaası, İstanbul 1939, s.
26.

bizden biri:
mücadele
insanının
insan yanı

SON ARZU

DİKTATÖR

1930 yılında Ankara Halkevi'nde yapılan 1. Türk Tarih Kongresi'nin sonunda bir çay partisi verildi.

Partinin samimi havası içinde öğretmenlerden Reşat Bey (Ord. Prof. Dr. Reşat Kaynar) Atatürk'e,

"Paşam, Fransa'da biri, bir eser yazmış sizin diktatör olduğunuza dair... İzin verir misiniz, biz de ona bir cevap verelim" dedi.

Atatürk,

"Okudum, cevap vermeye lüzum yok" dedi ve ekledi:

"Diktatör olsaydım, siz bu soruyu bana soramazdınız."

Prof. Dr. Uthan Kocatürk, Atatürk Çizgisinde Geçmişten Geleceğe, Atatürk Araştırma Merkezi Yayınları, Ankara, 2005, s.206.

Yeşili ve ağaçları çok seven Atatürk, çorak ve ağaçsız bir Anadolu şehri olan Ankara'yı yeşillendirmek için çok çaba harcadı. Ankara'ya kendi adını taşıyan Orman Çiftliği'ni armağan etti.

Beş ay yattığı hasta yatağının tam karşısında küçük, büyük çeşitli ağaçların görüldüğü, yeşilliğin hâkim olduğu bir tablo duruyordu... Son günlerinde, manevi kızı Prof. Dr. Afet İnan'a şöyle dedi:

" Afet, bana memleketimizin ormanlık güzel yerlerinden tanıdıklarını anlat, onlara gidelim, ağaçlar altında dolaşabileyim, basit bir hayata kavuşalım, son arzum yeşillik ve ağaçlık, fakat, yaz kış yeşil duran ağaçlar arasında olmaktır. "

Prof. Dr. Afet İnan, Atatürk Hakkında Hatıralar ve Belgeler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Ankara 1984, s.25-26.

Beni Hatırlayınız...

1933 yılı...

Cumhuriyet'in kuruluşunun onuncu yıl dönümü yaklaşıyordu... Atatürk, bu yıl dönümüne büyük önem veriyordu. Ekim ortalarında Genel Sekreter Hikmet Bayur'a:

"Onuncu yıl dönümünde ne söyleyeceğiz?

Düşünüp bir şeyler hazırlayalım" dedi.

Bunu söylemesinin üstünden iki gün geçmişti ki, yaveri, Atatürk'ün uyandığını haber verince, gündelik işleri konuşmak için her zamanki gibi Atatürk'ün çalışma odasına gitti. Özel Kalem Müdürü Hasan Rıza Soyak da oradaydı. Bayur, günlük raporunu sunmaya hazırlanırken Atatürk:

"Bu gece çalıştım, nutku yazdım!" dedi.

Bayur için sürpriz değildi bu. Atatürk, çoğu zaman bir konuda hazırlık yapılmasını ister, ama gece misafirlerini uğurladıktan sonra oturup o konuda, kendi bir çalışma hazırlardı.

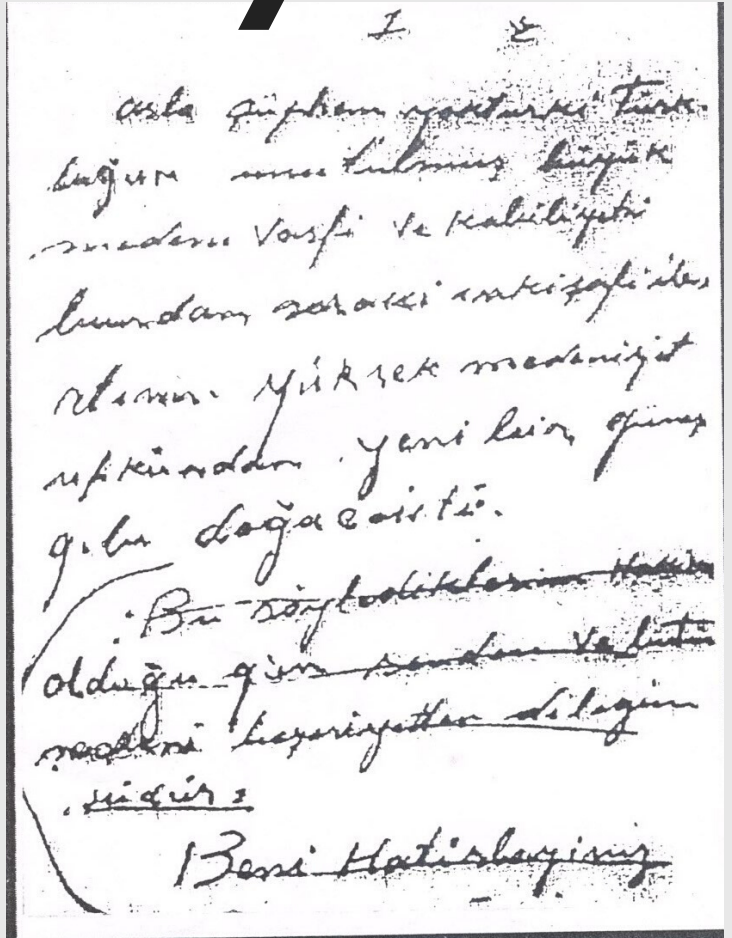
Atatürk, el yazısıyla yazılmış sayfaları Bayur'a uzattı. Bayur, düşündüklerini çekinmeden söyleyen, içtenliğiyle Atatürk'ün güvenini kazanmış bir genel sekreterdi. Taslağı okuyan Bayur son cümleye takılmıştı. Atatürk, o son cümlede şöyle diyordu:

"Bu söylediklerim hakikat olduğu gün senden ve medeni beşeriyetten dileğim şudur: Beni hatırlayınız..."

Hikmet Bayur, bir veda duygusu uyandıran bu cümleye çok üzülmüştü.

"Paşam, bütün millet o güne sizinle beraber erişmeyi ister. Bu cümle herkesi üzüntüye sevk edecektir, kaldırılmasını rica ederim" dedi.

Sonra da bütün içtenliğiyle, ama biraz nezaket sınırlarını da zorlayarak şöyle bir tavsiyede bulundu:

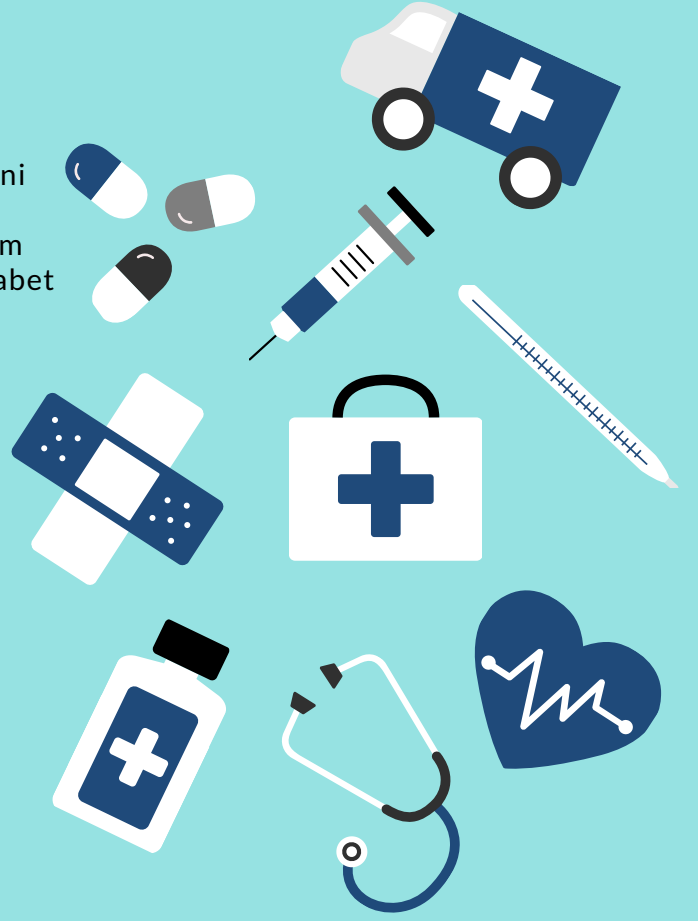

"Hem zaten bunları gerçekleştirmeksizin için güç ve uzun zaman ihtiyaç gösteren bir şey değil ki... Milli Mücadele zamanındaki gibi çalışırsanız bunu da az zamanda başaracağınıza şüphe yoktur; fakat, şimdiki gibi sofradan yatağa, yataktan sofraya giderseniz, tabiidir ki geç ve güç olur." Onu sakince dinleyen Atatürk, Hikmet Bayur'un biraz az işittiğini bildiği için, Özel Kalem Müdürü Hasan Rıza Soyak'a yavaş bir sesle, "Adamın samimiyetini bilmesek darılacağız," dedi. Sonra Bayur'a döndü: "Pekala, ver bakayım..." Kendisine uzatılan sayfadaki o cümleye yeniden baktı, yuvarlak içine aldı. Taslağı daha sonra yakın çevresinden birkaç kişiye daha okudu. Onlar da aynı duyguyu yaşadıklarını ifade edip, o cümlelerin kaldırılmasını rica edince Atatürk, "Beni hatırlayınız..." cümlesinin üstünü kesin olarak çizdi ve onuncu yıl nutkundan çıkardı.

Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ten Hatıralar, YKY, İstanbul, 2004, s.46-47.

14 KASIM DÜNYA DİYABET GÜNÜ

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ile Dünya Diyabet Federasyonu (IDF) tarafından, 1921 yılında insülini bularak diyabet hastası milyonlarca hastanın tedavisini mümkün kılan Fredrick Bantig' in doğum yıl dönümü anısına 14 Kasım tarihinin Dünya Diyabet Günü olarak kutlanmasına karar verilmiştir. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu da 2007'den itibaren 14 Kasım gününü resmi olarak "Dünya Diyabet Günü" olarak tanımıştır.

1 Son yapılan çalışmalarda 20 yaş ve üzerindeki her 7-8 kişiden biri diyabetlidir. Diyabet sıklığı yaşlanma ile artmaktadır. Altmış yaş üzerindeki bireylerin yaklaşık olarak üçte biri (%35'i) diyabetlidir. Açlık kan şekeri ve OGTT değerlendirmelerine göre, ülkemizdeki diyabet oranı 1998 yılında %7.2 olarak saptanmışken, 2010 yılında bu oranın yaklaşık iki kat artarak %13.7'ye yükselmiştir.

2 Bu sonuçlar ile diyabetli insan sayısının her yıl ciddi miktarda arttığını anlayabiliyoruz. Diabetes Mellitus hastalığı, bir yandan kalıtsal faktörler ile gelecek kuşaklara aktarılırken bir yandan da günümüz endüstriyel gıdaları ve yanlış beslenme alışkanlıkları ile gelişen insülin direncine bağlı olarak bu artışa sebep olmaktadır.

3 Diyabet tedavisi ömür boyu süren ve uzun vadede ciddi organ hasarına yol açabilen bir hastalıktır. Dolayısıyla hastalığı erken teşhis etmek ve düzenli tedavi kullanmak bu organ hasarlarını önleyebilecek en önemli iki şeydir. Sağlıklı yaşam için gerekli düzenlemeleri yapmak da önemlidir.

4 Diyabeti engellemede ya da hızını azaltmada doğru beslenmenin ve egzersizin insan için çok yararlı olduğunu ve insanların hayatını sonuna kadar değiştirebileceğini unutmamalıyız. Gelişen tıptan en büyük beklentimiz bir gün bu hastalığa kesin ve kalıcı tedavinin bulunmasıdır.

DİYABETİN BELİRTİLERİ VE NEDEN OLDUĞU SAĞLIK SORUNLARI

Tip 2 Diyabetin Belirtileri

- Çok su içme
- Sık idrara çıkma
- Çok yeme
- Halsizlik, yorgunluk
- Görme bulanıklığı

Diyabetin Neden Olduğu Sağlık Sorunları

- Böbrek yetmezliği
- Görme kaybı
- Sinir hasarı
- Diyabet kalp hastalıkları ve inme riskini artırır

Diyabet hastası **2 kişiden 1'i** diyabetli olduğunun farkında değil

Diyabet erken teşhis edilir ve kontrol altına alınırsa yol açacağı sağlık sorunları önenebilir.

Diyabet şüphelenirse, gecikmeyin **aile hekiminize danışın**

Sağlığın Geliştirilmesi Genel Müdürlüğü

TC Sağlık Bakanlığı

Bir keşiftir felsefe, bir serüvendir; kendinizin çevreyi nasıl anladığınızı, algıladığınızı bulmak adına, kendi zihninizin içine... Diğer serüvenler gibi de, denizden korkan okyanusa açılmaz.

Düşünün bir, bir arkadaşınız yeni bir eve taşınmış... Onu ziyarete gidiyorsunuz, hediye almışsınız ve arabanıza binip navigasyonu açmışsınız. Arkadaşınızın yaşadığı mahalleye varınca telefonunuzun şarjı bitiyor, ancak gideceğiniz evin "Meltem Bakkal"ın yanında olduğunu biliyorsunuz. Birine soruyorsunuz Meltem Bakkal'ın nerede olduğunu. Alacağınız cevap genelde şöyle olur: "Buradan dümdüz gidin, kime sorsanız gösterir." İnsanlar (Bu sadece Türkiye'nin mi tüm dünyanın mı sorunu bilemiyorum.) nedense bilmedikleri şeyleri de bildiklerini düşünürler.

Mesela, çoktan seçmeli bir sınavda, boş bırakmanın yanlış yapmaktan daha iyi bir seçenek olduğu bilinse de öğrenciler bilmedikleri soruları sallarlar. Bir sorunumuz var bilmemekle ilgili. Neyden korkar insan? Karanlıktan diyebilirsiniz veya ölümden... Ama ikisinin ortak noktası bilinmezliktir. İnsan bilinmezden korkar. Gölgenin içinde zararsız bir tavşan da olabilir, bir yılan da... Ölüncü yok olmak da olabilir; yeni bir hayat başlıyor da... İnsan bir şeyi bilmemekten korkar, genetik bir bu. Yoksa gölgede ne olduğunu bilseydi ona göre davranır, ölüncü ne olduğunu bilseydi ona göre yaşardı. Bilmemek korkutur insanı. İnsan hep bilmek ister.

Sokrates iyi bir felsefecidir derler. Kişisel görüş içerebilir ama herkes şuna hemfikirdir ki o korkusuz bir adamdı. Pek bir şey bilmediğini söyler, bilmezde, ama bilmemesine karşılık korkmaz. Kendini bilge zannedip korkudan kaçan insanların hiçbir şey bilmediğini kanıtlar ve ölüm cezasına çarptırıldığında ölünce ne olacağını bilemez; ama, yine de kaçmaz. Felsefe, korkuyu yenmektir; aslında, özünde bu vardır. Bilmediğini kabul edip korkulardan kaçmadan doğruyu aramak, sorgulamaktır felsefe. Korkusuna yenik düşen kimse doğruyu ya da kendisinin doğrusunu bulamaz, kendisini keşfedemez. Bir keşiftir felsefe, bir serüvendir; kendinizin çevreyi nasıl anladığınızı, algıladığınızı bulmak adına, kendi zihninizin içine... Diğer serüvenler gibi de, denizden korkan okyanusa açılmaz.

ULUSLARARASI ERKEKLER GÜNÜ

Küçük yaşlardan başlayarak okulda, evde, sokakta, iş yerinde; kısacası, akla gelecek her mekânda kadın erkekten, erkek kadından kalıplaşmış sözlerle ayrıştırıldı. Yetmedi, kadın ve erkek gereksiz birçok rol üstlendi. Kadınları küçülten “Er kocadıkça koç olur, kadın kocadıkça hiç olur”, “Saçı uzun aklı kısa”, “Kızını dövmeyen dizini döver”, “Oğlan doğuran övünsün, kız doğuran dövünsün” gibi kadın düşmanı atasözleri toplumda yer bulmuşken; erkekler için de “Erkek adam ağlamaz”, “Erkek evin direğidir”, “Erkek getirmeyi, kadın yetirmeyi bilmeli”, “Erkek adam ekmegini taştan çıkartır” gibi cinsiyetçi sözlerle onların çok çalışmaları, çok kazanmaları, duygularını göstermemeleri ve sert olmaları, yani “erkek” olmaları için cinsiyetçi sözler söylendi.

Ne üzücüdür ki, bu kalıplaşmış yargılar ve kadınla erkeğe yüklenen toplumsal cinsiyet roller yıllardır kuşaktan kuşağa aktarılıyor. Kadınları ve erkekleri duygusal anlamda yetersiz kılmaya yönelten bu cinsiyete bağlı yapılandırmalara karşı sessiz durmakla kalmamalı, her anlamda cinsiyet eşitliğini desteklemeliyiz. 8 Mart, 19 Kasım gibi tarihler aslında bizlere kadın ya da erkek fark etmeksizin; insanca kendimizi özel hissetmemizi sağlayan yapay günlere ihtiyaç duyduğumuzu gösteriyor. Böyle özel anlam yüklenen günlere ihtiyaç duymadığımız, insanca yaşayabildiğimiz günler görmek dileğiyle!

"Neden 'Erkekler Günü' yok?" diye arama yapan binlerce kişi aslında Erkekler Günü'nün de olduğunu öğrendi. Dünyada 64 ülke tarafından kabul gören ve kutlanan bu günün tarihi 19 Kasım. Peki ama Erkekler Günü neden kutlanıyor?

Uluslararası Erkekler Günü (International Men's Day-IMD) her yıl 19 Kasım'da kutlanan ve Birleşmiş Milletler tarafından da desteklenen uluslararası bir gündür. *Dünya Erkekler Günü* diye de bilinmektedir. İlk olarak, Prof. Dr. Thomas Oaster tarafından 7 Şubat 1992 tarihinde dile getirilmiş bir projedir. Resmi olarak kabul edilmesi ve kutlanması ise ilk defa 1999 yılında Trinidad-Tobago'da gerçekleşmiştir.

Uluslararası Erkekler Günü, ve yıllar içerisinde farklı ülkelere yayılarak uluslararası bir gün haline almıştır. Bu günün temel amaçları: şöyle sıralanabilir: Pozitif erkek rol modelleri önermek, cinsiyetler arası ilişkileri güçlendirmek, yetişkin erkeklerin ve erkek çocuklarının fiziksel ve psikolojik iyilik hallerine dikkat çekmek, erkeklere karşı yapılan ayrımcılığı ve eşitsizliği vurgulamak.

2016 yılı itibarıyla aşağıdaki ülkeler "Dünya Erkekler Günü"nü resmi olarak kabul etmiştir. Bu listeye Türkiye dahil değildir. *Amerika Birleşik Devletleri, Antigua ve Barbuda, Avustralya, Avusturya, Bosna Hersek, Botsvana, Burundi, Çin, Danimarka, Fransa, Gana, Güney Afrika, Grenada, Hırvatistan, Hindistan, İrlanda, İtalya, Jamaika, Kanada, Cayman Adaları, Küba, Man Adası, Macaristan, Malta, Nijerya, Norveç, Pakistan, Romanya, Saint Kitts ve Nevis, Saint Lucia, Singapur, Şeyseller, Tanzanya, Trinidad-Tobago, Ukrayna, İngiltere, Zimbabve.*

Kaynakça

https://tr.wikipedia.org/wiki/Uluslararası%C4%B1_Erkekler_G%C3%BCn%C3%BC
https://www.bbc.com/turkce/haberler/2015/11/15_1119_erkekler_gunu
<https://pdram.emu.edu.tr/Documents/B%C3%BClten-TR/Guz2016%20TR%207.pdf>
<https://www.internethaber.com/dunya-erkekler-gunu-ne-zaman-2018-anlami-ne-1853386h.htm>

VERDA ÖZEL - HAZIRLIK

Ülkemizde ve dünyamızda da kadına şiddet gün geçtikçe artmaktadır. Ne yazık ki buna Türkiye olarak karşı çıkamıyoruz. Kadına şiddet uygulayan insanların cezalarını da çekmedikleri âşikâr... Peki, neden bir insan kadına şiddet uygular? Bunun temel nedeni eğitimsizliktir. Fakat bahsettiğim eğitimsizlik; diploma almamış, üniversiteye gitmemiş gibi bir eğitimsizlik değildir. Benim burada bahsettiğim eğitim; aile ortamında, çocuğa verilemeyen davranış eğitimidir. Bu işin en büyük ilacı ise insanlara ilk eğitimlerini veren annelerin çocuklarına iyi, saygılı ve sevgi dolu bir insan olmayı öğretebilmeleridir. Ama elbette ki kadına şiddetin veya herhangi

bir canlıya şiddetin hiçbir açıklaması olamaz. Bir bahane sunulamaz da. Ülkemizde son 10 yılda 2237 kadın şiddet görerek hayatını kaybetmiştir. Bunun en büyük sebeplerinden biri dediğim gibi eğitimsizliktir. Bu eğitimsizliğin açtığı en büyük üç şiddet türü; cinsel istismar, kaba kuvvet içeren şiddet ve psikolojik şiddettir. Kadına şiddet uygulayan insan ya şiddet bulunan bir ortamda büyümüştür ya da başka eksiklikleri ve problemleri vardır ki, kendini ancak şiddet uyguladığında güçlü hissedebilir (komplekslidir). Güncel bir konu olan cinsel ve kaba kuvvet odaklı istismarlar ve çok karşılaşp farkında olamadığımız

“mobing” olarak adlandırılan psikolojik şiddet her yanımızı sarmış durumda. Okulda arkadaşının ya da öğretmenin sözlü sataşmalarına maruz kalan sayısız öğrenci, çalıştığı yerde üstünün hatta astının çeşitli şekillerde şiddetine maruz kalan sayısız çalışan ya da sosyal medya aracılığıyla aşağılanan veya reklam edilen yine sayısız insan her an yanımızda. Dediğim gibi, bu sorunları çözebilecek en büyük etkenlerden biri annelerin çocuklarına evde verdiği eğitimidir. Eğer kadına şiddetin önüne geçebilmek istiyorsak artık harekete geçip bir farkındalık yaratmalıyız.

İstanbul'da Uyanıyorum

DORUK ÜSTÜNDAĞ- 9/A

İstanbul'da uyanıyorum bir kış sabahı

Soğuk, tatsız, nefret dolu

Yaşam geçiyor yavaşça

Çalkalanıyor sanki deniz

Doklardan gelen çekiş sesleri sarıyor etrafı

O soğukta gazete satan o adamın sesi

Dalgalar çarpıyor kıyıya

Sanki bizden nefret eder gibi

İstanbul'da yine dinginlik var

Sanki artık alışıyor kalabalığa

Koca şehir sanki artık konuşmuyor

Adeta nefreti ile susuyordu

İçimdeki sevgi gibiydi bu hal

Aniden nefrete dönüşen bu sevgi

Yalnızlığım, dalgaları gibiydi İstanbul'un

Çalkantılıydım her saniye

İstanbul'da uyanıyorum bir kış sabahı

Soğuk, acı, aşk dolu bir sabaha

Yalnızlık beni boğuyor adeta denize düşen biri gibi

Kalabalığın arasında kayboluyorum

Bir çocuk görüyorum

Üşümüş

Annesi, babası yanında değil

Kaybolmuş,

aynı benim gibi

Kalabalığın ve koşuşturmanın

tam ortasında

Herkesin nefretinde

İstanbul'un soğukunda

Sabahın ilk ışığında

Uyanıyorum yine

Kalkıyorum, gidiyorum

Yine bir haber yok

Yine özlüyorum seni

Uyan İstanbul

Uyanma vakti geldi

Savaş o karanlık ile

Yen o kara kışı.

Üçüz müsz!

Yıllar sonra öğreniyorsunuz ki aslında üçüz müszsünüz.
Diğer iki kardeşinizle az sonra tanışacaksınız...

Kardelen Özkan-9/A

Benim iki kardeşim daha mı var yani? Kardeş mi, onlar kardeşim mi?

Üçüz müsz, bana benziyorlar yani; kaşları, gözleri, saçları...Benden iki tane daha nasıl olabilir ki? Peki ya düşünceleri; akılları, kalpleri onlar da benziyor mudur bana?

Benim kalbimi hızla çarptıran şeyler onların kalplerini de çarptırıyor mudur? Gözleri bana benziyor evet ama gözlerinden düşen yaşların sebepleri benim de gözlerimden yaşlar düşmesine sebep olmuş mudur? Nasıl gülerlerdi peki? Hiç gülerler miydi?

Güldüklerinde onların da gözleri çekikleşir miydi? Yaşanmışlıklarımız aynı değildi ki...

Kim bilir birbirimizden ne kadar farklı hayatlar yaşadık. Her insanın önüne zorluklar çıkar, acaba onların hayatlarında ne gibi zorluklar oldu? Bu zorlukları nasıl yendiler?

Onların yaşadığı hayatı yaşamış olsaydım, onların karşılaştıkları zorluklarla

karşılaşırdım ben nasıl davranırdım? Şimdiki halimden farklı olur muydum? Düşüncelerim de değişir miydi hayatım değişseydi? Değiştirdi tabi ama ne kadar ve ne için değiştirdi

bilmiyorum; onların düşünceleri, yaşadıkları, kalpleri benimkilerden ne kadar farklı onu da bilmiyorum ama şimdi bir ortak noktamız olduğunu biliyorum.

“

Bir kan bağı var aramızda.
Belki daha sonra başka
ortak noktalarımız da çıkar
ve kan bağından daha
kuvvetli bağlarla bağlanırsınız
birbirimize sevgi gibi. Beni
severler mi ki?

Birbirimizden çok farklı
olsak da severler mi?
Sevmek için uzun bir
zaman gerekir mi? Belki
daha önce tanışsaydık
daha çok severlerdi beni.

Sahi biz neden daha önce tanışmadık ki? Annemle babam neden daha önce bunu söylemediler? Acaba kardeşlerim benden daha önce üzüz olduğumuzu bilip tanışmak istemediler mi? Bütün bu düşünceler beynimin içinde dolaşırken kalbime bir ağrı saplandı. Göğüs kafesimi delecek bir şiddetle atıyordu kalbim. Ama kendimi sorgulamaktan alıkoyamıyorum. Onlar buraya baskıyla mı geliyorlar? Öyleyse bu baskıyı onların da kalpleri mi yapıyor? Galiba tüm bu soruların cevaplarını alamadan öleceğim. Olmaz! Onları göremeden ölürsem kendimi eksik hissederim. Eksik mi hissederim? Onlarla henüz tanışmadım bile ama onları kendimden bir parça olarak hissediyorum şimdi. Doğrusu bu muydu yani böyle hissetmem normal mi?

Aman bunun dışında her şey normal mi sanki? En kötü ne olabilir ki? Alt tarafı bir buluşma. Bu buluşmadan sonra eski hayatıma geri dönmeyecek miyim? Döneceğim ama dedim ya eksik hissedeceğim. Hatta şimdiden kendimi eksik hissetmeye başladım. Bir an önce bu eksik parçalarımı bulmam gerek. Nereden bulacağım ki? Bu aranıp bulunan bir şey mi? Derken onları gördüm. Ne giydiklerine, saçlarına, başlarına hiç bakmadım. Onları gözlerinden tanıdım. Gözümüzün yapısı belki benzemiyordu birbirlerine ama içindeki duygular bana hiç yabancı değildi. Buraya gelmeden aynaya baktığımda kendi gözlerimde de görmüştüm bu duyguları. Fakat duygularımın belli olmamasını istediğimden sanki bir şeyi değiştirebilecekmiş gibi gözlerimi ovaladım, açıp kapadım.

Aklımı başka şeylerle meşgul etmeye çalıştım. Ama şimdi karşımda onları da böyle görünce anladım ki yaşananlar ortak olmasa da hissedilenler ortakı. 'Kardeş'in ne demek olduğunu o zaman anladım. Aynı anadan babadan doğmuş olan kişilere kardeş diyorlardı. Biz birbirimize çok benzesek de hiç benzemesek de bu bizim kardeş olduğumuz gerçeğini değiştiremezdi. Kan, can ortağıydık bir kere. Annemizin karnında çoktan tanışmadık mı zaten? Doğumumuzdan itibaren aynı ortamda büyütülmüş olsaydık da bizi birbirimizden ayıran farklılıklarımız olacaktı ki. İşte kardeş sevgisi bu demektir. Birbirimizden ne kadar farklı olursak olalım birbirimizi anlamalı ve saygı göstermeliydik. Sevgi paylaşmaksa bizim şimdi paylaşacak çok şeyimiz var ve farklılıklarımız da bunların içinde. &

SUDOKU
çöz-kazan

		9		5		7		
4	6		8		9		1	2
	2		7		5		9	
		7				5		
	5		1		2		6	
1	8		5		7		3	6
		6		4		2		

Sudokunun çözümünü ilk
gönderen kişiye kitap hediye
ediyoruz. Bunun için yapmanız
gerekten çözdiğiniz sudokunun
fotoğrafını

tedebiyat@tedizmir.k12.tr

adresine göndermeniz. İlk

gönderen siz olmak için acele
edin!

(Çözümü olmadan gönderilen elektronik mektuplar dikkate alınmayacaktır.)

YARIŞMAYI DÜZENLEYEN:

TED ANKARA KOLEJİ VAKFI ÖZEL LİSESİ

YARIŞMANIN KONUSU: SERBEST

YARIŞMANIN AMACI: KURUMUMUZDAN

MEZUN OLAN OĞUZ ATAY'IN

GENÇLER TARAFINDAN TANINMASINI,

OKUNMASINI SAĞLAMAK

TÜRÜ: ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI

HEDEF KİTLE: TED OKULLARI LİSE

ÖĞRENCİLERİ (9- 10- 11-12.

Sınıflar Düzeyinde)

ÖYKÜLERİN SON TESLİM TARİHİ:

3 ARALIK 2019

